

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/516/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6103899217
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6103899217.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v spore žalobcu: TELEKO & TELECOOPER, spol. s r. o., Vranovská 6, Bratislava, IČO: 31 598 480, zastúpeného Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14/A, Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, IČO: 00 151 742, o náhradu škody podľa zákona 58/1969 Zb., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/219/2003-1482 zo dňa 15. 04. 2015, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/219/2003-1482 zo dňa 15. 04. 2015 **p o t v r d z u j e.**

II. Žiadna zo sporových strán **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplataenia ušlého zisku za obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 12. 2004 vo výške 1.197.070,30 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 01. 01. 2005 do zaplataenia (výrok I.); zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplataenia sumy 55.632,34 Eur ako zmluvnej odmeny vyplatenej Advokátskej kancelárii JUDr. Peter Kočička s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 01. 2005 až do zaplataenia (výrok II.); zamietol návrh žalobcu, v ktorom sa domáhal od žalovaného zaplataenia sumy 1.991,63 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 01. 01. 2005 až do zaplataenia ako vyplatenej odmeny daňovej poradkyňi Ing. Eliášovej (výrok III.); žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.879,83 Eur s úrokom z omeškania 8 % ročne od 01. 01. 2005 až do zaplataenia ako náhrady za odmenu správcovi konkurznej podstaty JUDr. Ľudovítovi Paulovičovi, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok IV.); v prevyšujúcej časti ohľadom úroku z omeškania zo sumy 19.879,83 Eur návrh zamietol (výrok V.); zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplataenia sumy 49.790,87 Eur ako odmeny za odborné poradenstvo firmy ASSET a. s. s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 01. 2005 do zaplataenia (výrok VI.). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok VII.); posledným výrokom uložil obom sporovým stranám povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet súdu z titulu náhrady trov štátu sumu 10.550,28 Eur, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok VIII.). Súd prvej inštancie poukázal na žalobný návrh, ktorým sa žalobca voči žalovanému domáhal náhrady škody podľa zákona 58/1969 Zb. z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, pričom uplatňoval škodu pozostávajúcu: a/ z ušlého zisku vo výške 45.541.000,- Sk (1.511.684,20 Eur) za obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 03. 2001, b/ zo zmluvnej odmeny Advokátskej kancelárii JUDr. Petra Kočičku vo výške 1.675.980,- Sk (55.632,34 Eur),

c/ odmeny daňového poradcu Ing. Eliášovej v správnom konaní pred ÚDR SR vo výške 60.000,- Sk (1.991,63 Eur),
d/ nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku firmou BB Consulting, s. r. o., vo výške 300.000,- Sk (9.958,17 Eur),
e/ úrokov z omeškania, poplatkov za rok 1999 vo výške 1.114.552,50 Sk,
f/ platieb bankám, zdravotnej poisťovni, exekučnému úradu vo výške 907.050,- Sk,
g/ platieb za rok 2001 vo výške 467.420,- Sk,
h/ ušlého zisku predstavujúceho úrok z omeškania zo zadržavanej sumy predstavujúceho úrok v komerčných bankách za obdobie október 1998 do 23. 03. 2001 vo výške 1.280.753,- Sk,
i/ odmeny správcu konkurznej podstaty JUDr. Ľudovíta Pavloviča vo výške 598.900,- Sk (19.879,83 Eur),
j/ odmeny za odborné poradenstvo firmy ASSET a. s. vo výške 1.500.000,- Sk (49.790,87 Eur),
k/ zo sumy 8.130.321,- Sk v dôsledku prepočítania položky ušlého zisku k 31. 12. 2004 (269.877,21 Eur).
Uviedol, že v priebehu konania návrh v časti náhrady škody uvedenej pod položkami e/, f/, g/ zastavil v dôsledku späťvzatia návrhu, následne došlo aj k zastaveniu konania v časti požadovaného úroku z omeškania v sume 1.280.753,- Sk - nárok pod bodom h/.

2. Krajský súd, ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 05. 04. 2011 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, v ktorom bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť ušlý zisk vo výške 584.491,46 Eur s 8 % úrokom z omeškania od 01. 01. 2005 a sumu 9.958,17 Eur z titulu vypracovaného znaleckého posudku firmou BB Consulting s. r. o. V časti uloženej povinnosti odmenu správcovi konkurznej podstaty vo výške 19.879,83 Eur a v zamietajúcej časti ohľadom odmeny daňovej poradkyňi Ing. O. O. vo výške 1.991,63 Eur odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil. V prevyšujúcej zamietajúcej časti rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Na základe mimoriadneho dovolania žalobcu Najvyšší súd SR v konaní 2MCdo 17/11 rozhodnutím zo dňa 21. 12. 2011 zrušil druhostupňové ako aj prvostupňové rozhodnutie vo výroku, v ktorom bola uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi ušlý zisk za obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 03. 2001 vo výške 584.491,46 Eur s úrokom z omeškania 8 % od 01. 01. 2005 a odmenu za znalecký posudok firme BB Consulting s. r. o. vo výške 9.958,17 Eur.

4. Nálezom Ústavného súdu SR II.ÚS 591/12 zo septembra 2013 bolo zrušené uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, Najvyšší súd SR následne mimoriadne dovolanie žalobcu zamietol (rozhodnutím 2MCdo 15/2014 zo 16. 12. 2014). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 01. 2015. Podľa odôvodnenia Najvyššieho súdu SR tento posúdil postup daňového subjektu pri vykonávaní daňovej kontroly od mája 1998 ako nesprávny úradný postup podľa zákona č. 58/1969 Zb. Otázka vzájomnej príčiny a následkov takéhoto postupu bola podľa jeho názoru správne vyriešená súdmi nižších inštancií.

5. Okrem žalovaného podal dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v rovnakom čase aj žalobca. Jeho dovolanie smerovalo voči častiam napádaných súdnych rozhodnutí, ktorým súdy nepriznali žalobcovi ušlý zisk za obdobie od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004. Najvyšší súd SR uznesením 2Cdo/399/2013 zo dňa 27. 11. 2014 zrušil rozsudok krajského súdu ako aj okresného súdu v celej časti, v ktorej došlo k zamietnutiu žaloby žalobcu, to znamená nielen v časti položky ušlého zisku. Považoval za nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí vo vzťahu k opakovaným námietkam žalobcu, že v rámci ušlého zisku v sume 8.130.321,- Sk si tento uplatnil aj úrok z omeškania (v časovej hodnote peňazí) a jednotlivé položky skutočnej škody uplatnené v pôvodnom znení žalobného návrhu, ktoré boli zobraté späť dňa 27. 06. 2005.

6. Súd prvej inštancie s poukazom na argumentáciu Ústavného súdu v citovanom náleze uviedol, že nedoplnil dokazovanie nariadením ďalšieho znaleckého dokazovania v zmysle návrhu zástupcu žalobcu, pretože to nepovažoval za potrebné. V intenciách zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie zameral len na podrobné zdôvodnenie zamietajúcej časti návrhu žalobcu z titulu ušlého zisku. Súd prvej inštancie poukázal na to, že sa žalobca pôvodne domáhal ušlého zisku vo výške 45.541.000,- Sk za obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 03. 2001, vychádzajúc z rozdielu hodnoty goodwillu spoločnosti k týmto dátumom. Po vypracovaní znaleckého posudku č. 15/2005 Znaleckou a poradenskou kanceláriou, s. r. o., a zmeny právneho predpisu zmenil žalobu tak, že rozšíril návrh o položky i/ a j/ ako skutočnú škodu a o položku k/ ako položku ušlého zisku za obdobie k 31. 12. 2004 (nesprávne napísané 2014) o sumu 8.130.321,- Sk. Išlo o rozšírenie pôvodnej položky a/ nielen na

základe nového spôsobu výpočtu ušlého zisku, ale aj za ďalšie obdobie, ktoré bolo predĺžené do 31. 12. 2004 (opätovne nesprávne napísané 2014). Žalobca vzal späť úrok z omeškania požadovaný v pôvodnom návrhu vo výške 17,60 % ročne zo sumy 51.353.755,50 Sk od 20. 12. 2001 a požadoval ho až od 01. 01. 2005 vo výške 9 % ročne, čo odôvodnil tým, že v kalkulácii položky ušlého zisku ku dňu 31. 12. 2004 je započítaný aj úrok z omeškania v časovej hodnote peňazí. V ďalšom podaní nazvanom „rozšírenie žalobného návrhu“ (na ktoré odkazuje aj zrušujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR) spresnil, že jednotlivé položky skutočnej škody uplatnené v pôvodnom znení žalobného návrhu, ktoré boli zobraté späť, sa po ukončení finančného roka premietli z kategórie skutočnej škody do kategórie ušlého zisku. Súd poukázal na následky s dispozíciou s návrhom v zmysle § 96 OSP a preto v uvedenej časti konanie zastavil.

7. K samotnému predmetu sporu súd prvej inštancie poukázal na nárok žalobcu - nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím daňového úradu v zmysle zákona 58/1969 Zb., ktorý nemá špeciálnu úpravu týkajúcu sa škody, preto bolo potrebné použiť príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 20 zákona). Súd považoval za preukázané v konaní, že došlo k porušeniu povinnosti na strane daňového úradu ako aj k vzniku škody v majetkovej sfére na strane žalobcu v príčinnej súvislosti s porušením tejto povinnosti tak, ako túto povinnosť zakotvuje špeciálna právna úprava zákona 58/1969 Zb. Rovnako Ústavný súd SR ako aj Najvyšší súd SR považovali podmienky zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu za preukázané. Z ich rozhodnutí nevyplývalo, že by bol nesprávny právny záver okresného súdu, keď ušlý zisk priznal len za obdobie do 31. 03. 2001. Najvyšší súd prikázal súdu prvej inštancie zdôvodniť zamietnutie návrhu v rámci požadovaného ušlého zisku v sume 8.130.321,- Sk, ktoré mali predstavovať úrok z omeškania v časovej hodnote peňazí a jednotlivé položky skutočnej škody uplatnené v pôvodnom návrhu a ktoré boli zobraté späť. Súd poukázal na skutočnosť, že o týchto nárokoch z titulu skutočnej škody súd už konal a rozhodol, pretože išlo o nároky pod položkou b/, c/, d/, i/, j/. Nie je potom pravdou, že by sa s týmito nárokmi nevysporiadal a že by šlo o nároky, ktoré boli zahrnuté vo výpočte ušlého zisku v Znaleckom posudku č. 15/05 a došlo k ich späťvzatiu podaním zo dňa 27. 06. 2005. Pri nárokoch, u ktorých došlo k čiastočnému späťvzatiu (t. j. pod bodom e/, f/, g/, h/), nešlo o položky skutočnej škody. K ich späťvzatiu došlo z dôvodu, že tieto platby a úroky boli zohľadnené v novom spôsobe výpočtu ušlého zisku. Súd nariadil znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou ÚSI na otázku, či spôsob výpočtu ušlého zisku použitý pri vypracovaní Znaleckého posudku č. 15/05 Znaleckou a poradenskou organizáciou je v súčasnosti v odborných kruhoch všeobecne zaužívaný. Tiež mu bola uložená povinnosť vypočítať ušlý zisk za obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 03. 2001. S poukazom na závery uvedeného znaleckého posudku uviedol, že ÚSI ušlý zisk za uvedené obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 03. 2001 vypočítal vo výške 17.608.390,- Sk, pričom parametre výpočtu sú viac-menej zhodné s parametrami použitými v Znaleckom posudku č. 15/05, ale boli aplikované na dátum 31. 03. 2001. Z toho vyplýva, že ÚSI v znaleckom posudku vyčíslil za dané obdobie ušlý zisk takmer rovnako ako žalobca prostredníctvom ním predloženého znaleckého posudku, ale vo výpočte nezohľadnil skutočnú škodu. Takýto postup nepovažoval za správny z dôvodov, ktoré vysvetlil v znaleckom posudku. Súd poukázal na úlohu ÚSI okrem iného aj metodicky riadiť a usmerňovať znalcov v daných odvetviach. Rozdiel medzi použitým vzorcom pre výpočet ušlého zisku medzi Znaleckým posudkom č. 15/05 a posudkom ÚSI bol len v označení termínu súčasná hodnota ušlého zisku (SH) a budúca hodnota (BH). Vzorec pre ich výpočet bol rovnaký, oba výpočty zohľadňovali premennú úrokovú mieru. Pokiaľ potom súd priznal nižšiu, než požadovanú sumu z titulu ušlého zisku žalobcovi, bolo to: 1/ z dôvodu, že priznal túto sumu len k dátumu 31. 03. 2001, keďže po tomto termíne by považoval priznanie ušlého zisku v rozpore s dobrými mravmi a 2/ z dôvodu, že ÚSI pri výpočte ušlého zisku nezohľadňoval položku skutočnej škody na rozdiel od Znaleckého posudku č. 15/05. Postup zvolený znaleckou organizáciou BB Consulting, s. r. o., nepovažoval ÚSI za správny, pôvodne neboli položky pod bodom e/, f/, g/, h/ uplatnené, u týchto došlo ku späťvzatiu návrhu. Pokiaľ Najvyšší súd SR rozhodnutím uložil okresnému súdu rozhodovať aj o týchto nárokoch, súd uviedol, že o nárokoch pôvodne označených pod bodom e/, f/, g/, h/ nemohol súd rozhodovať z dôvodu späťvzatiu návrhu. O nároku uplatnenom z titulu ušlého zisku sa vysporiadal na základe vykonaného znaleckého dokazovania v zmysle vyššie uvedeného, vo vzťahu k výsledkom znaleckého dokazovania, a to k znaleckému posudku ÚSI, žalobca nevzniesol žiadne konkrétne právne relevantné výhrady. Pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania v časovej hodnote peňazí, tento bol zohľadnený pri výpočte spôsobom uvedeným na str. 87 posudku vyhotovenom ÚSI. Opätovne okresný súd poukázal na skutočnosť, že bolo na vôli žalobcu, či požadovaný úrok z omeškania vo výške 17 % ročne zo žalovanej sumy za obdobie od 20. 12. 2001 zoberie späť alebo nie. Uplatnený úrok z omeškania v časovej hodnote peňazí nemožno stotožňovať s nárokom podľa § 517 ods. 2 OZ. Z uvedeného podľa

záveru okresného súdu vyplynulo, že nešlo o chybu v nedostatočnom zadaní znaleckej úlohy súdom, súd nemal dôvod zadávať požiadavku znaleckej organizácii vypočítavať ušlý zisk po období 31. 03. 2001, pretože v tej dobe akciová spoločnosť vytvorená z personálnych a materiálnych prostriedkov žalobcu vykonávajúca totožný predmet činnosti ako žalobca dosahovala v roku 2002 porovnateľný zisk, aký mal naplánovaný žalobca. Po zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu v konaní 14Co/196/2012 zo dňa 10. 09. 2013 ostal nárok uvedený pod bodom i/, c/. Dôvodom zrušenia bola len tá skutočnosť, že rozhodnutie okresného a krajského súdu zrušil Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 21. 12. 2011 v konaní sp. zn. 2MCdo/17/2011, ktoré bolo následne zrušené a dovolanie odmietnuté. Preto okresný súd o týchto nárokoch rozhodol opätovne, a to rozsudkom zo dňa 15. 06. 2011 s odkazom na zdôvodnenie pôvodného rozhodnutia o týchto nárokoch. Po zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v konaní 2Cdo/399/2013 bolo potrebné rozhodnúť o časti návrhu žalobcu, ktorá bola rozsudkom okresného súdu zo dňa 12. 06. 2009 zamietnutá (nárok pod bodom b/ - odmena JUDr. Kočičku a j/ - odmena pre odborné poradenstvo firmy ASSET). Vo vzťahu k týmto dvom nárokom nebol zaujatý žiadny právny názor v zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ani vytknuté žiadne porušenie práva žalobcu zo strany nižších súdov. Okresný súd preto opätovne návrh v tejto časti zamietol, poukazujúc na zdôvodnenie rozsudku zo dňa 12. 06. 2009. O trovách konania rozhodol súd tak, že žalobca bol úspešný len čiastočne, a preto žiadnej strán nepriznal náhradu trov konania. V konaní vznikli aj trovy štátu - náklady za vypracovanie znaleckého posudku a v súvislosti s tým aj účasť na pojednávaní, pričom o povinnosti zaplatiť náhradu týchto trov rozhodol podľa § 148 ods. 1 OSP tak, že túto povinnosť uložil obom sporovým stranám spoločne a nerozdielne.

8. Rozsudok okresného súdu odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadli žalobca aj žalovaný.

9. Žalobca rozsudok napadol vo všetkých zamietajúcich výrokoch (teda okrem výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 19.879,23 Eur s 8 % ročným úrokom z omeškania od 01. 01. 2005 do zaplatenia), tvrdiac, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozhodnutie zrušil postupom podľa § 221 ods. 1 písm. h/ CSP a podľa odseku 2 vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

10. K nesprávnym skutkovým zisteniam (v odseku I. odvolania) namietal, že súd v odôvodnení „prekvapivo stručne a v rozpore s obsahom pomerne široko zisteného skutkového stavu oprel svoje hodnotiace úsudky o formalistické a z kontextu celkovej dôkaznej situácie vytrhnuté úvahy, ktoré nevyplývajú z obsahu vykonaného dokazovania“. Vytýka súdu, že nerešpektoval právne záväzné závery predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu v konaní pod sp. zn. 14Co/225/2009 zo dňa 05. 04. 2011 v otázke náhrady trov konania a ignoroval právne záväzný názor dovolacieho súdu zaujatý v rozsudku 2Cdo/399/2013 zo dňa 27. 11. 2014 v otázke vyčerpania celého predmetu konania ohľadom ušlého zisku. Rozhodnutie označil za prekvapivé, svojvoľné a nepreskúmateľné a spôsob rozhodovania súdu za vykazujúci znaky postupu odnímajúceho žalobcovi možnosť konať pred súdom.

11. Konkrétne k ušlému zisku (I. a.) vytýkal súdu nesprávne pochopenie argumentácie žalobcu, ktorá tvorila merito dovolacej námietky a ktorú považoval z kvalitatívneho hľadiska za závažnú aj dovolací súd. Tvrdí, že dovolací súd v rámci hodnotenia skutkových zistení uznal dovolaciu námietku, že nepokrytá - vo význame, že o nej nebolo vôbec rozhodnuté, hoci tvorila predmet konania - ostala časť žalobného návrhu predstavujúca ušlý zisk (ekvivalentne jeho časovú hodnotu) za obdobie od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004. Táto situácia bola prirodzeným dôsledkom dispozície žalobcu so žalobou, jeho podaniami zo dňa 27. 06. 2005 a 17. 10. 2005, keď bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o celom predmete konania podľa stavu v čase vyhlásenia rozsudku. Uvádza, že pokiaľ sa v celom texte odvolania spomína kategória ušlého zisku za obdobie od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004 bude primárne odvolateľom mienená časová (budúca) hodnota toho ušlého zisku, ktorého vznik bol znaleckým posudkom ÚSI Žilina ustálený ku dňu 31. 03. 2001, avšak nebola prepočítaná jeho časová hodnota na čas ku 31. 12. 2004. Otázka možnosti vzniku ušlého zisku aj po termíne 31. 03. 2001 predstavuje osobitnú problematiku, ktorú treba odlíšiť od časovej (budúcej) hodnoty ušlého zisku. Ako samostatnú a rozdielnu je potom potrebné posudzovať odvolaciu námietku v otázke vznikania ušlého zisku aj po 31. 03. 2001. Vysvetľuje, že k dispozícii so žalobou z jeho strany došlo v dôsledku aktualizácie pôvodného znaleckého posudku (1 až 5/2001) novým znaleckým posudkom (č. 15/2005), čo sa v konečnom dôsledku pri hodnotení znaleckým posudkom súdom ustanoveným znaleckým ústavom prejavilo ako kľúčová procesná dispozícia žalobcu so žalobným návrhom s priamym dopadom na jednotný hodnotiaci úsudok mechanizmu výpočtu ušlého

zisku. Vytýka súdu, že abstrahuje a nijako nekomentuje racionálnu argumentáciu žalobcu, že z hľadiska časovej postupnosti zvolil súd diskriminačný postup, keď znalcovi zadal nevhodnú otázku, keď výpočet ušlého zisku vopred ohraničil konkrétnym dátumom bez toho, aby poznal odborný názor znaleckého ústavu na túto otázku. Práve touto činnosťou súdu sa vytvorila časová diformita pri výpočte ušlého zisku a jeho časovej hodnoty k dátumu, ktorý by mal zodpovedať celému časovému obdobiu, za ktoré bol nárok uplatnený a procesne súdom pripustený. Pozornosti súdu ušlo, že nárok na položku ušlého zisku bol žalobcom uplatňovaný bez ohľadu na okolnosť, dokedy podľa neskorších zistení znaleckého ústavu ušlý zisk reálne vznikol, a to až do 31. 12. 2004, pričom jeho časová hodnota pre prípad budúceho plnenia (priznania) bola vyjadrená príslušným úrokom z omeškania, počnúc dňom 01. 01. 2005. Vytýka súdu omyl, keď nerozlišoval dôsledne medzi pojmi ušlý zisk a časová hodnota ušlého zisku, pretože ide o dve rozdielne kategórie, ktoré, čo do obsahu, prislúcha súdu hodnotiť len na základe procesného postupu podľa § 127 a nasl. OSP. Od odbornej otázky (dokedy mohol vzniknúť ušlý zisk), podliehajúcej znaleckému dokazovaniu, treba dôsledne odlíšiť žalobcom namietaný procesný postup súdu (nevýčerpanie celého predmetu konania), ktorý prislúcha hodnotiť výlučne súdu. Pokiaľ oba všeobecné súdy nerozhodli o celom predmete konania, došlo k náprave v tejto otázke v kompetencii dovolacieho súdu, avšak bez akéhokoľvek významu a dopadu pre ďalšiu rozhodovaciu činnosť prvostupňového súdu, ktorý sa s touto otázkou vysporiadal formalisticky, bez podrobného zdôvodnenia novoprijatého rozhodnutia a bez rešpektovania právne záväzného názoru dovolacieho súdu.

12. Podľa žalobcu treba pripustiť úvahu, že pokiaľ dovolací súd posúdil dovolacie námietky ako dôvodné a prikázal okresnému súdu opakovane sa s otázkou ušlého zisku za obdobie od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004 argumentačne vysporiadať, akceptoval názor žalobcu v otázke časovej hodnoty peňazí, ktoré predstavovali ušlý zisk vypočítaný ku konkrétnemu termínu, avšak bez jeho časovej aktualizácie, vzhľadom na potrebu zohľadnenia faktora plynutia času, a to buď formou kapitalizácie úrokov z omeškania k určitému fixnému termínu (keď Znalecký posudok č. 15/2005 tak urobil k termínu 31. 12. 2004 a Znalecký posudok č. 11/2009 ÚSI Žilina tak mohol vzhľadom na zadanú otázku urobiť len k termínu 31. 03. 2001) alebo plynúcou veličinou vo forme úroku z omeškania ako príslušenstva priznanej istiny. Za nepochopiteľné označil, že súd akceptoval otázku časovej hodnoty peňazí v období od 01. 01. 2005 do budúca, avšak v časovom intervale od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004 ju nesprávne pochopil a ignoroval návrhy žalobcu na dopočítanie ušlého zisku za toto inkriminované časové obdobie.

13. Aj keď v porovnaní s predchádzajúcim prvoinštančným rozsudkom zo dňa 12. 06. 2009 rozhodnutie obsahuje širšiu argumentáciu vo vzťahu k zamietajúcej časti ušlého zisku za sporné obdobie, ani ostatné rozhodnutie nezohľadnilo doterajšiu argumentáciu žalobcu (rovnako odôvodnenie rozsudku NS SR 2Cdo/399/2013) a nevysporiadalo sa dostatočne presvedčivo s argumentáciou žalobcu o potrebe prepočtu ušlého zisku ustáleného ku dňu 31. 03. 2001 na jeho časovú hodnotu ku dňu 31. 12. 2004. Aj keď vo všeobecnosti prvoinštančný súd správne posúdil rôznu terminológiu znalcov, tento správny úsudok nebol zohľadnený v konkrétnych skutkových okolnostiach prípadu. Je nezvratnou skutočnosťou, že doposiaľ nebolo o časti uplatneného nároku za inkriminované obdobie rozhodnuté, hoci je konštatovaná názorová zhoda na správnosť výberu a realizácie metódy výpočtu ušlého zisku oboch zainteresovaných znalcov/znaleckého ústavu. Za nezodpovedajúce zistenému skutkovému stavu a za neudržateľné považuje žalobca alternatívne vysvetlenie súdu, že nižšiu, než požadovanú sumu ušlého zisku, priznal z dôvodu, že po 31. 03. 2001 mu už ušlý zisk nevznikal, že ÚSI Žilina pri výpočte ušlého zisku nezohľadňoval položku skutočnej škody na rozdiel od posudku č. 15/2005. Opakovane argumentuje, že podľa jeho názoru ušlý zisk mohol vzniknúť aj po dátum 31. 03. 2001. Za nezodpovedajúce priebehu konania považuje tvrdenie súdu, že by žalobca nevzniesol konkrétne právne relevantné výhrady voči záverom znaleckého posudku ÚSI Žilina. Jednou z konkrétnych výhrad žalobcu voči posudku boli opakované požiadavky a návrhy na dopočítanie časovej hodnoty ušlého zisku k dátumu 31. 12. 2004. K otázke časovej hodnoty peňazí zaujali jednotné a zhodné stanovisko aj spracovatelia znaleckého posudku Ing. Reško, Ing. Sedláková tak, že žalobcovi neostáva iné, len zotrvať na požiadavke dopočítania (vyčíslenia) budúcej hodnoty ušlého zisku k termínu 31. 12. 2004 a tým vyčerpať celý predmet konania. Za neúplnú a nesprávnu považuje aj argumentáciu súdu vzťahujúcu sa k problematike časovej hodnoty peňazí. Znalecký posudok ÚSI Žilina vypočítal ušlý zisk len k obdobiu 31. 03. 2001, preto namietaná časová hodnota ušlého zisku prepočítaná na stav k 31. 12. 2004 nie je žiadnym spôsobom riešená ani zohľadnená. Aj táto argumentácia, aj keď sa zdanlivo líši od obsahu argumentácie uvedenej v bode 1, v podstate kopíruje názorovú platformu súdu, že ušlý zisk mohol vzniknúť len k dátumu 31. 03. 2001 a jeho časovú hodnotu k 31. 12. 2004 nie je preto

potrebné stanoviť. Pre žalobcu je nepochopiteľné a nevysvetliteľné, ako zistenie súdu v bode č. 2 „ÚSI Žilina pri výpočte ušlého zisku nezohľadňoval položku skutočnej škody na rozdiel od posudku č. 15/2005“, malo ovplyvniť skutočnosť, že súd o časovej hodnote za inkriminované obdobie doteraz nerozhodol. Ak sa aj niektoré položky skutočnej škody v pôvodne uplatnenom návrhu neskôr premietli do položky ušlého zisku, v žiadnom variante nešlo o vyčerpanie predmetu konania za toto obdobie. Tieto nezrovnalosti bolo potrebné odstrániť navrhovaným doplnením znaleckého dokazovania. Pre túto otázku nemal súd dostatok vstupných odborných informácií, jeho argumentácia je preto neudržateľná a neobhájiteľná pre zrejmu obsahovú rozdielnosť argumentácie použitej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a žalobcom vytykanej otázky. Žalobca zotrváva na názore, že správne a logicky vysvetlil vo svojich podaniach zo dňa 27. 06. a 17. 10. 2005, prečo sa položky skutočnej škody uvedené pod písmenami e/, f/, g/ premietli do výpočtu ušlého zisku ku dňu 31. 12. 2004. Čiastočne dal za pravdu okresnému súdu, že tieto boli vzaté späť v kategórii skutočnej škody, nebolo preto možné rozhodovať o nich, na druhej strane však v obsahovo nadväzujúcej argumentácii žalobcu, že tieto boli zahrnuté do vzorca pre výpočet ušlého zisku a tým „transformované“ do položky ušlého zisku, súd prekvapivo priradil protichodný a pravidlám logického uvažovania odporujúci význam. Navrhovateľ vyjadril úvahu, že pokiaľ v žalobnom návrhu bol uplatnený ušlý zisk v sume 45.541.000,- Sk k termínu 21. 12. 2001, neskôr ustálený na sumu 53.671.321,- Sk k termínu 31. 12. 2004, pričom právoplatne už bolo rozhodnuté o časti ušlého zisku do sumy 17.608.390,- Sk (584.491,46 Eur), tak aj pri rozšírení obdobia, ku ktorému mala byť stanovená časová hodnota ušlého zisku (31. 12. 2004) výška pôvodne uplatnenej sumy ušlého zisku poskytovala dostatočnú rezervu pre žalobcu, aby aj bez akejkoľvek dispozície so žalobným návrhom vo vzťahu k výške časovej hodnoty ušlého zisku bola táto časť nároku považovaná za spôsobilú na priznanie aj za ďalšie rozšírené časové obdobie. Vo svojej podstate vždy išlo o jeden a ten istý ušlý zisk, ktorého hodnota bola rozlíšená len s prihliadnutím na časové obdobie, kedy bol nárok uplatnený (21. 12. 2001, 31. 12. 2004). Podľa žalobcu je potrebné pripustiť úvahu, že medzi rozšírením žalobného návrhu a problematikou časovej hodnoty ušlého zisku za dotknuté obdobie nie je žiadny matematický súvis, lebo pôvodne uplatnená výška ušlého zisku plne postačuje na pokrytie jeho časovej hodnoty aj za obdobie do 31. 12. 2004. „V ponímaní, keď za úspech v konaní sa považuje len to, čo bolo priznané, potom zamietajúca časť výroku vzťahujúca sa k ušlému zisku obsahuje v číselnom vyjadrení tak rozdiel medzi pôvodne uplatnenou (45.541.000,- Sk) a priznanou (17.608.390,- Sk) sumou a tiež rozširujúcu časť (8.130.321,- Sk) v dôsledku dispozície navrhovateľa s návrhom. Uvedená konštrukcia len podporuje a zvyrazňuje nesprávnosť a nepoužiteľnosť úvah prvostupňového súdu v napadnutom rozhodnutí vo vzťahu k vyčerpaniu celého uplatneného nároku v položke ušlého zisku. Keďže dovolacia námietka navrhovateľa bola čo do obsahu vymedzená inými skutkovými okolnosťami, avšak s rovnakým dopadom na sponchybnenie základného práva navrhovateľa podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, je možné aj novo uvedenou argumentáciou podporiť a umocniť požiadavku na rozhodnutie súdu o celom predmete konania a o matematickej bezvýznamnosti vplyvu dispozície navrhovateľa so žalobným návrhom vo vzťahu k plneniu, ktoré malo byť priznané v položke ušlého zisku jeho prepočtom na časovú hodnotu ku dňu 31. 12. 2004“. Hodnotiaci úsudok súdu „uplatnený úrok z omeškania v časovej hodnote peňazí nemožno stotožňovať s nárokom podľa § 517 ods. 2 OZ“, podľa žalobcu vzhľadom na jeho strohosť neumožňuje vykonať analýzu vo vzťahu k problematike rýdzo procesného charakteru s dopadom na plnenie podľa noriem hmotného práva a nevyčerpaním celého predmetu konania. Pokiaľ v predchádzajúcich rozhodnutiach oba sudy problematiku výpočtu časovej hodnoty ušlého zisku k ultimu roka 2004 a tým vyčerpania celého predmetu konania riešili bez bližšej vysvetľujúcej argumentácie, teraz pribudla nová a z pohľadu žalobcu prekvapivá argumentácia, ktorá je v intenciách § 157 ods. 2 OSP neudržateľná, nesie v sebe neprehľadnuteľné prvky účelovej a špekulatívnej argumentácie bez opory vo vykonanom dokazovaní.

14. Pokiaľ ide o ďalšie nároky, a to sumu 19.879,83 Eur ako odmena správcovi konkurznej podstaty a zamietajúca časť návrhu v sume 1.991,63 Eur ako odmena Ing. O. O., daňovej poradkyňi, vytyka súdu nedostatok odôvodnenia vo vzťahu k zamietajúcim položkám skutočnej škody.

15. K problematike skutočnej škody (pod bodom I. b. odvolania) žalobca uvádza, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, ochrannom opatrení alebo o rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (poukazuje na rozsudok NS SR zo dňa 30. 03. 2011 č. k. 3Cdo/194/2010). Má za to, že s trovami právneho zastúpenia neexistuje v aplikačnej praxi súdov pri priznávaní nárokov podľa zákona č. 58/1969 Zb.

(resp. zákona č. 514/2003 Z. z.) žiadny výkladový problém. Vždy ide o položku skutočnej škody, ktorá sa bezproblémovo podľa uvedeného rozhodnutia analogicky priznáva. Argumentácia súdu prvej inštancie k jednotlivým položkám skutočnej škody je neudržateľná, pretože úspešnosť žaloby vo veci 4SŽ/134/2000NSSR tvorí primárny skutkový základ žalobcom tvrdenej existencie nezákonného rozhodnutia. Preto neobstojí argumentácia súdu vo vzťahu k nárokom Ing. O. a JUDr. Kočičku, že uplatnenú odmenu si mali uplatniť v uvedenom správnom konaní. Súd nevysvetlil, prečo nejde o finančný náklad žalobcu v priamej príčinnej súvislosti s existenciou nezákonného rozhodnutia. Odôvodnenie súdu považuje za nelogické a neobhájiteľné, doslova vykonštruované. Rovnako pokiaľ ide o odmenu za poskytnuté daňové poradenstvo Ing. O. O., názor zo súdu, že tieto náklady treba považovať za náhradu trov správneho súdnictva, nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení ani v reálnej súdnej praxi. Dôvodom nepriznania tejto časti nároku nemôže byť argument, že si ho žalobca neuplatnil v uvedenom konaní, súd k zdôvodneniu neuviedol žiadnu právnu argumentáciu. Podľa žalobcu ide o finančné náklady, teda skutočnú škodu v zmysle § 442 ods. 1 OZ, ktoré je v priamej príčinnej súvislosti bez akéhokoľvek časového alebo obsahového prerušenia s nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím daňového úradu. Žalobca považuje nárok aj v tejto časti dostatočne preukázaný predloženými listinami a tiež uvedeným Znaleckým posudkom č. 15/2005 (strana 46, kde sa okrem iného konštatuje „... v rámci daňového poradenstva Ing. O. spracovala analýzu daného stavu, zastupovala spoločnosť v konaní pred správcom dane a vyhotovovala písomnosti v kontakte s ním. Ako konkrétne výstupy je možné príkladom uviesť odvolania voči dodatočným platobným výmerom, ako aj ďalšiu komunikáciu s ÚDR v odvolacom konaní. Za poskytnuté odborné služby bola Ing. O. vyplatená odmena podľa prijatej faktúry.“). Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa o tejto čiastke uplatneného nároku nespravoval právne záväzným stanoviskom odvolacieho súdu v rozhodnutí zo dňa 05. 04. 2011, ale zistený skutkový stav k tejto položke skutočnej škody vyhodnotil v rozpore s obsahom jednotlivých dôkazov a zaužívanou rozhodovacou činnosťou súdov v totožných prípadoch. Pretože právnym základom celého nároku je nezákonné rozhodnutie v kombinácii s nesprávnym úradným postupom žalovaného, je tak odborná pomoc daňového poradcu v priamej príčinnej súvislosti ako s nezákonným rozhodnutím, tak aj nesprávnym úradným postupom, preto musia byť účelne vynaložené náklady na daňové poradenstvo priznané ako položka skutočnej škody. Vychádzajúc z predpokladu, že v skutkovo i právne totožných situáciách by súd mal aplikovať právo rovnakým spôsobom, možno očakávať úvahu, že pokiaľ ako položka skutočnej škody bola priznaná odmena SKP JUDr. Paulovičovi, mala by byť priznaná odmena za odborné služby tak Ing. O., ako aj JUDr. Kočičkovi a spoločnosti ASSET, a. s.

16. K odmene za právne zastupovanie JUDr. Petrom Kočičkom žalobca poukazuje na to, že za položku skutočnej škody podľa § 442 ods. 1 OZ treba považovať aj zaplatenú zmluvnú odmenu právnenému zástupcovi JUDr. Petrovi Kočičkovi, pretože bola účelne a v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného vynaložená právna pomoc na obranu práv a chránených záujmov žalobcu v konaní 4SŽ/134/2000 pred Najvyšším súdom SR. Z mandátnej zmluvy zo dňa 15. 07. 2000 možno zrozumiteľne identifikovať predmet poskytnutej právnej pomoci a tiež ostatné obsahové náležitosti vrátane dohodnutej odmeny, keď išlo o podielovú odmenu podľa § 10 vyhlášky č. 240/1990 Zb. o odmenách advokátov. Pokiaľ právny zástupca žalobcu na jednom z pojednávaní nevedel vzhľadom na odstup času okamžite zareagovať na položenú otázku zo strany súdu, nemôže súd výlučne z tohto dôvodu hodnotiť túto časť nároku ako nepreukázanú, keď existujú ďalšie listinné dôkazy preukazujúce opak. Za skutočnú škodu tento nárok považuje aj Znalecký posudok č. 15/2005 na strane 46 (obdobne ako v prípade odmeny Ing. O. - poznámka odvolacieho súdu). Zdôrazňuje, že od náhrady trov konania je potrebné odlišovať nárok advokáta na zmluvnú odmenu podľa príslušnej vyhlášky, ide o dva samostatné a rozdielne právne inštitúty postavené na odlišných skutkových a právnych základoch. V zmluvnom vzťahu advokát a klient nie je možné argumentovať rovnakými kritériami a princípmi ako v prípade inštitútu náhrady trov konania. Súd túto situáciu nerozlišoval, a preto ju nesprávne právne posúdil. Za nesprávnu a zákonu nezodpovedajúcu považuje úvahu súdu v tom, že len pri nezákonnom rozhodovaní o väzbe a treste vzniká poškodenému nárok na náhradu škody v súvislosti s poskytnutou a zaplatenou právnou službou advokátovi. Takýto záver nevyplýva zo žiadneho konkrétneho ustanovenia zák. č. 58/1969 Zb. Poukázal na to, že z vlastnej praxe má vedomosť o tom, že súdy v otázke priznávania náhrady škody za trovy právneho zastúpenia akceptujú aj zmluvnú odmenu, nielen tarifnú odmenu podľa citovanej vyhlášky (poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/38/2006 zo dňa 13. 06. 2006, 14Co/301/2007 zo dňa 29. 01. 2008 a 14Co/229/2007 zo dňa 18. 09. 2007). Poukazuje tiež na to, že vzhľadom na uvažovanú výšku dorubenia daňovej povinnosti v uvádzanom správnom konaní a v zmysle zákonom dovoleného intervalu výšky dojednanej zmluvnej odmeny nemožno považovať

vyplatenú odmenu za neprimeranú skutkovým okolnostiam prípadu. Pretože žalobca celú zmluvnú odmenu právnomu zástupcovi vyplatil, ide v jeho chápaní o skutočnú škodu v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného.

17. Obdobne žalobca argumentuje aj k odmene za komplexné, ekonomické a technicko-organizačné poradenstvo firmou ASSET a. s. Odborná a finančná pomoc tejto obchodnej spoločnosti znamenala doslova existenčnú a bytostnú záchranu pre žalobcu, ktorý sa v tom čase nachádzal v úpadku. V konečnom dôsledku takáto vonkajšia pomoc bola aj v prospech žalovaného, pretože dosiahnutím vyššieho výťažku z predaja nehnuteľného majetku z podstaty úpadcu sa znížila na strane žalovaného výška škody. Nebyť príčiny (nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu žalovaného), žalobca by nemusel pristúpiť k vyplateniu odmeny za poskytnutú odbornú a finančnú pomoc. Išlo o nevyhnutný krok, smerujúci k záchrane ekonomickej podstaty obchodnej spoločnosti žalobcu. Na listinný dôkaz k tomuto čiastkovému nároku poukazuje na Znalecký posudok č. 15/2005 na strane 47, na ktorého obsah súd tiež neprihliadol.

18. K problematike príčinnej súvislosti (I. c) odvolania) žalobca poukázal na konštantnú a ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR k tejto otázke (konkrétne z rozhodnutí R 21/1992, R 7/1979, R 28/2009, uznesenie NS SR zo dňa 31. 01. 2012 sp. zn. 6MCdo/11/2010, 6Cdo/103/2011) s tým, že všetky uvedené rozhodnutia potvrdzujú správnosť úvah žalobcu, že v okolnostiach prípadu existuje priama príčinná súvislosť a nemožno prisvedčiť argumentácii súdu o absencii tohto esenciálneho prvku objektívnej zodpovednosti. Pretože súd v otázke príčinnej súvislosti vychádzal výlučne z odborného záveru ÚSI Žilina o hlavnej - podstatnej príčine vzniku škody, nemal už po odbornej, ani po právnej stránke priestor meniť (ovplyvniť) tento názor iným smerom (napr. o nedostatku príčinnej súvislosti).

19. K trovám konania (II. odôvodnenia odvolania) sa žalobca domnieva, že rozhodnutie súdu, ktoré len poukázalo na ust. § 142 ods. 2 OSP, je nepreskúmateľné pre bližšie neuvedenie dôvodov. Podľa žalobcu, v danej veci bolo vhodné a v súlade so zákonom rozhodnúť o trovách konania podľa § 142 ods. 3 OSP, keď o výške ušlého zisku rozhodnutie súdu v plnej miere záviselo od znaleckého posudku. Rozhodnutie v tejto časti považuje za svojvoľné, prekvapivé a nepreskúmateľné aj s poukazom na skoršie rozhodnutie (zo dňa 15. 06. 2011), kde súd prvej inštancie pod vplyvom záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení zo dňa 05. 04. 2011 priznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia podľa § 142 ods. 3 OSP a v neskoršom rozsudku zo dňa 15. 04. 2015 bez akéhokoľvek zdôvodnenia a vysvetlenia pri nezmenenom skutkovom stave aplikuje ust. § 142 ods. 2 OSP. Rovnakú prekvapivosť a zmatečnosť odôvodnenia vytýka aj vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania za vypracovanie znaleckého posudku, keď podľa neho neexistuje racionálny dôvod na zmenu v porovnaní s výrokom rozsudku zo dňa 15. 06. 2011.

20. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci (III. odvolania) vytýka súdu nesprávnu aplikáciu ustanovení § 132, § 152 ods. 2, § 154, § 157 ods. 2, § 226, § 243d ods. 1 OSP v spojení s § 442 ods. 1 OZ. Za neakceptovateľnú považuje aj právnu argumentáciu súdu v otázke nevykonania ďalšieho dokazovania s odôvodnením, že súd to nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie. Podľa žalobcu išlo o skutkové informácie, bez ktorých nebolo možné vo veci rozhodnúť a vyčerpať celý predmet konania.

21. V poslednej časti odôvodnenia odvolania (IV.) žalobca poukazuje na povinnosť odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR a Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (II.ÚS/383/2006, II.ÚS/85/2006, III.ÚS/119/2003-30, IV.ÚS/115/2003, resp. Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 09. 12. 1994, séria A 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko zo dňa 09. 12. 1994, séria A, 303-B; Georgiadis c. Grécko zo dňa 29. 05. 1997; Higinis c. Francúzsko zo dňa 19. 02. 1998). Má za to, že v tomto prípade sa súd prvej inštancie neriadil uvedenými zásadami a v rozhodujúcej časti rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Došlo tým v rámci princípu rovnosti zbraní k nespravodlivému súdному procesu. V odôvodnení napadnutého rozsudku nevenuje patričnú pozornosť rozhodujúcim skutkovým okolnostiam tvrdeným žalobcom, preto je potrebné úvahy súdu považovať za nepreskúmateľné, nekonzistentné a vnútorne protirečivé. Nesplňa zákonné požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 OSP na jasnú, zrozumiteľnú a presnú argumentáciu vyplývajúcu zo zisteného skutkového stavu. Vytýka súdu, že rezignoval na poctivé, vecné, v celej šírke a členitosti zisteného skutkového stavu a aplikačnej praxi zodpovedajúce zdôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré by spĺňalo všetky zákonné kritériá predpokladané § 157 ods. 2 OSP. Má za to, že vytýkané nedostatky odôvodnenia rozhodnutia súdu

prvej inštancie vrátane nevysporiadania sa s celým obsahom argumentácie účastníkov v spojení s neakceptovateľným výkladom použitých právnych noriem a nedostatočným zistením skutkového stavu veci neumožňuje vykonanie nápravy v odvolacom konaní; postup súdu sa javí ako odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom.

22. Žalovaný podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie v časti, v ktorej ho súd zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 19.879,83 Eur s úrokom z omeškania 8 % ročne od 01. 01. 2005 do zaplatenia ako náhradu za odmenu správcovi konkurznej podstaty JUDr. Ľudovítovi Paulovičovi tvrdiac, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazuje na odôvodnenie okresného súdu (rozhodnutie č. k. 9C/219/2003-1120 zo dňa 12. 06. 2009), kde mal za preukázané, že žalobca zaplatil správcovi konkurznej podstaty sumu 19.879,83 Eur (598.900,- Sk), dňa 16. 06. 2004 a dňa 15. 06. 2006 a vyjadril názor, že žalobca bol fungujúcou prosperujúcou firmou s perspektívou ďalšieho rozvoja a výlučne z dôvodu prvej daňovej kontroly ako aj následnej daňovej kontroly sa dostal do konkurzu. Z ďalšieho rozhodnutia (č. k. 9C/219/2003-1287 zo dňa 15. 06. 2011) a jeho odôvodnenia vyplýva, že nebyť nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v tom, že daňový úrad výrazne a po dlhú dobu zasahoval do hospodárskej činnosti žalobcu zadržívaním jeho finančných prostriedkov v značnom rozsahu a zamedzením dispozície s jeho nehnuteľnosťami, nebol by na majetok žalobcu vyhlásený konkurz. Súčasne odkazuje na závery znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, v ktorom sa konštatuje, že spoločnosť žalobcu nedosiahla taký hospodársky rast, aký by bolo možné so zreteľom na pravidelný chod vecí očakávať, čoho zásadným dôvodom bolo konanie daňového úradu, ktoré znemožnilo žalobcovi zúčastňovať sa výberových konaní nielen pre získanie štátnych zákaziek ale zákaziek celkovo. Ďalej sa uvádza, že uhradenie daňových nedoplatkov vrátane príslušných penále by spoločnosť žalobcu nezvládla. Žalovaný tvrdí, že toto odôvodnenie je v rozpore s predloženými dokladmi a nemá žiadne opodstatnenie. Podľa jeho názoru vyhlásenie konkurzu na žalobcu v roku 2002 nemohlo byť v príčinnej súvislosti s postupom správcu dane z dôvodu, že žalobca svoj hnutelný aj nehnuteľný majetok previedol v roku 1999 na akciovú spoločnosť Teleko & Telecooper, a. s., založenú v júni 1999; že žalobcovi nemohla byť spôsobená škoda vydaním predbežného opatrenia a uložením zákazu nakladania s nehnuteľným majetkom, pretože tieto opatrenia žalobca neakceptoval a so svojím nehnuteľným majetkom nakladal; že prostredníctvom novozaloženej akciovej spoločnosti sa zúčastňoval na verejných súťažiach, získaval zákazky a podnikal v tej istej oblasti ako žalobca, čo potvrdil aj sám konateľ na pojednávaní dňa 21. 02. 2007; pretože v priebehu konania sa preukázalo, že len jediné rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SŽ/134/00 zo dňa 28. 11. 2000, išlo o rozhodnutie Ústredného daňového riaditeľstva SR č. I/211/445-7770/2000/1526-r zo dňa 12. 06. 2000, ktorým sa menil dodatočný platobný výmer Daňového úradu II Banská Bystrica č. 250/99 a daňovým úradom zadržovaná čiastka vo výške 4.385.000,- Sk (145.555,33 Eur) bola žalobcovi vrátená dňa 21. 03. 2001. Konkurz na žalobcu bol vyhlásený v roku 2002. Pritom sám konateľ žalobcu na pojednávaní potvrdil, že zadržívaním čiastky 4.385.000,- Sk mu škoda nebola spôsobená. Aj sám súd v odôvodnení rozsudku potvrdil, že žalobcovi nemohla byť spôsobená škoda formou ušlého zisku po období 31. 03. 2001, keď už akciová spoločnosť z personálnych a materiálnych prostriedkov žalobcu vykonávajúca totožný predmet činnosti ako žalobca už v roku 2002 dosahovala porovnateľný zisk ako mal naplánovaný žalobca. Pokiaľ súd akceptoval argumenty a dôkazy v súvislosti s uplatneným ušlým ziskom a konštatoval, že po marci 2001 žalobcovi škoda formou ušlého zisku nemohla vzniknúť, nie je zrejmé, z akého dôvodu mu mohla po tomto období vzniknúť skutočná škoda. Argumentácia súdov, že výlučne z dôvodu vykonanej daňovej kontroly sa dostal žalobca do konkurzu nemá žiadne opodstatnenie a je hrubým porušením zákona. Vytýka, že nie súdy vo veci určili nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie ale ekonómovia, a to bez akéhokoľvek právneho základu. Znalecká organizácia označila všetky rozhodnutia daňového úradu za nezákonné a konštatovala, že uhradenie daňových nedoplatkov vrátane príslušných penále by spoločnosť nezvládla, pričom v priebehu konania nebolo ani preukázané nezákonné vyrubenie dane a penále zo strany daňového úradu. Súdom uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.879,83 Eur z titulu náhrady vyplatenej odmeny správcovi konkurznej podstaty preto nie je v príčinnej súvislosti s postupom správcu dane. Navrhuje zmeniť rozsudok tak, že žaloba bude v tejto časti zamietnutá. Pokiaľ ide o rozhodnutie okresného súdu v zamietajúcej časti, tam navrhuje rozhodnutie potvrdiť.

23. Sporové strany sa k odvolaniam protistrany písomne nevyjadrili.

24. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď dospel k názoru, že nie je dôvodné dopĺňať či opakovať dokazovanie podľa § 384 CSP. Po preskúmaní obsahu spisu, rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacích námietok oboch sporových strán vyhodnotil odvolanie žalobcu a rovnako aj odvolanie žalovaného ako nedôvodné a odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

25. Žalovaný podal odvolanie voči výroku, ktorý mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.879,33 Eur s úrokom z omeškania 8 % ročne od 01. 01. 2005 do zaplatenie ako náhrady za odmenu správcovi konkurznej podstaty (výrok IV.) namietajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie, argumentujúc predovšetkým neexistenciou príčinnej súvislosti medzi zaplatenou odmenou správcovi (kvalifikovanej žalobcom ako skutočná škoda) a postupom správcu dane z konkrétnych vyššie uvedených dôvodov (ods. 22).

26. Odvolací súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28-24K/226/01-203 zo dňa 09. 04. 2002 bol vyhlásený konkurz na dlžníka: Teleko & Telecooper, s. r. o., Nám. SNP č. 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 598 480, za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Ľudovít Paulovič. Tomuto uzneseniu predchádzalo uznesenie uvedeného súdu z 25. 01. 2002 č. k. 28-24K/226/01-28 o ustanovení predbežného správcu. Z uznesenia o vyhlásení konkurzu je zistené, že návrh na konkurz podaný navrhovateľom Ľudová banka, a. s., bol súdu doručený dňa 08. 06. 2001 s odôvodnením, že veriteľ (navrhovateľ) na základe úverovej zmluvy č. 005429 zo dňa 10. 09. 1998 poskytol dlžníkovi dlhodobý úver, so splatením ktorého sa dlžník dostal do omeškania, ku dňu 05. 06. 2001, pohľadávka veriteľa na istine predstavovala sumu 22.600.000,- Sk a na neuhradených úrokoch 6.141.897,- Sk. Pohľadávka z úverovej zmluvy bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX v k. ú. Banská Bystrica. Navrhovateľ v návrhu dôvodil aj tým, že dlžník má viac veriteľov a nie je schopný v lehote splatnosti plniť svoje záväzky. Ako ďalej vyplýva z uvedeného uznesenia, podľa súvahy k 31. 12. 2001 mal dlžník aktíva celkom 63.803.000,- Sk, cudzie zdroje vo výške 54.592.000,- Sk, záväzky voči spoločníkom 6.883.000,- Sk, bankové úvery 29.198.000,- Sk, záväzky dlžníka z obchodného styku po lehote splatnosti 2.652.415,90 Sk a pohľadávky dlžníka predstavovali sumu 518.940,- Sk. Dlžník mal bankový úver v Poštovej banke vo výške 6.598.301,- Sk k termínu 04. 03. 2002 bol v omeškaní s časťou jednej splátky istiny, v Ľudovej banke, a. s., mal bankový úver vo výške 22.600.000,- Sk. Na istine dlhoval sumu 22.600.000,- Sk a na neuhradených úrokoch ku dňu 05. 06. 2001 sumu 6.141.897,- Sk. Najväčšiemu a oddelenému veriteľovi dlžník/žalobca ku dňu 25. 01. 2002 dlhoval na istine úveru 22.600.000,- Sk (ktorého splatnosť nastala 20. 11. 2001), ďalšie záväzky dlžníka z obchodných vzťahov k 25. 01. 2002 boli vyčíslené v sume prevyšujúcej 2.600.000,- Sk.

27. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, daňová kontrola, ktorá zapríčinila u žalobcu tvrdenú škodu spolu s ušlým ziskom, prebiehala na účely kontroly dane z príjmov právnických osôb za rok 1997 od apríla 1998, v jej rámci bolo vydaných niekoľko predbežných opatrení a došlo k zadržaniu nadmerných odpočtov v sume takmer 900.000,- Sk, tieto predbežné opatrenia neboli nikdy zrušené pre nezákonnosť. Výsledkom daňovej kontroly bolo tiež rozhodnutie správcu dane z 15. novembra 1999, týmto bola žalobcovi dorubená daň z príjmov právnických osôb v sume takmer 7.000.000,- Sk. Práve toto rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné rozsudkom Najvyššieho súdu SR a v novom rozhodnutí (z 28. novembra 2001) bolo dorubená daň už len vo výške 37.600,- Sk. Zo znaleckých dokazovaní (znalecké posudky č. 15/2005 vypracovaný Znaleckou a poradenskou kanceláriou spoločnosť RO a znalecký posudok č. 11/2009 vypracovaný na žiadosť súdu Žilinskou univerzitou v Žiline Ústavom súdneho inžinierstva) bolo zistené, že uvedené opatrenia daňového úradu (predbežné opatrenia, zadržanie nadmerných odpočtov) mali negatívny vplyv na podnikanie žalobcu, na zhoršenie jeho hospodárskej situácie a tiež zníženie zisku.

28. Ústavný súd SR v tejto veci v rozhodnutí 45/2013 (II.ÚS 591/2012 zo 4. septembra 2013) konštatoval, že „Kľúčový bod sporný medzi nimi (rozsudkami okresného a krajského súdu na jednej strane a obsahom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora na strane druhej) možno zjednodušene formulovať takto: Má nezákonnosť rozhodnutia o dorubení dane, ktoré bolo výsledkom daňovej kontroly, počas ktorej boli daňovému subjektu ukladané rôzne povinnosti a obmedzenia v podobe (aj predbežných opatrení), samo o sebe za následok aj nezákonnosť celej daňovej kontroly vrátane vydaných predbežných opatrení, hoci tieto samy nikdy ako nezákonné zrušené neboli?“ čo Ústavný

súd považoval za otázku právnu, ktorú je potrebné vyriešiť výkladom príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. Túto úlohu má podľa Ústavného súdu vyriešiť Najvyšší súd SR. Najvyšší súd SR následným rozhodnutím sp. zn. 2MCdo/15/2014 zo dňa 16. 12. 2014 zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudkom krajského aj okresného súdu a dospel k záveru, že „postup daňového subjektu pri vykonávaní daňovej kontroly od apríla, resp. mája 1998, v rámci ktorej boli ukladané žalobcovi rôzne opatrenia a povinnosti (ktoré neboli zrušené ako nezákonné, ako nezákonné bolo zrušené iba jedno rozhodnutie z 15. novembra 1999), posúdil ako nesprávny úradný postup podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. Nesprávny úradný postup a uplatňovaná škoda žalobcom sú vo vzájomnom pomere príčiny a následkov v majetkovej sfére navrhovateľky a celá táto otázka bola správne vyriešená súdmi prvého a druhého stupňa“.

29. Vo veci uplatneného nároku na náhradu škody spočívajúcej v sume, ktorá bola vyplatená ako odmena správcovi konkurznej podstaty, bolo potrebné zistiť, či vyhlásenie konkurzu na majetok žalobcu bolo v príčinnej súvislosti s uvádzanou daňovou kontrolou, ktorá bola v konečnom dôsledku kvalifikovaná ako nezákonná. Ako už bolo uvedené, návrh na vyhlásenie konkurzu podal najväčší veriteľ žalobcu/dlžníka Ľudová banka, a. s.

30. Z úverovej zmluvy č. 005429 uzavretej medzi veriteľom Ľudová banka, a. s., a dlžníkom Teleko & Telecoopers, spol. s r. o., dňa 10. 09. 1998 je zistené, že predmetom zmluvy bolo čerpanie úveru vo výške 20.000.000,- Sk s tým, že dlžník sa zaviazal úver splatiť do 20. 11. 2001 kapitálovými mesačnými splátkami vo výške 600.000,- Sk splatnými vždy k termínu 20. dňa každého mesiaca (prvá splátka 20. 02. 1999, posledná 20. 11. 2001).

31. Odvolací súd poukazuje na Znalecký posudok č. 11/2009 vypracovaný Žilinskou univerzitou v Žiline Ústavom súdneho inžinierstva (ďalej ZP ÚSI) pri posudzovaní štruktúry finančných zdrojov bolo, v ktorom okrem iného konštatované, že „analyzovaná spoločnosť je schopná vo väčšine rokov (sledované obdobie 1994 až 2002) vykryť úroky z požičaného kapitálu, aj keď nadobúda klesajúcu tendenciu. Výnimku tvorí rok 1999, kedy spoločnosť dosahovala stratu. Rok 1999 je rokom, kedy už je možné vnímať negatívny dopad prebiehajúcej daňovej kontroly a jej záverov na bežný chod firmy“. Práve v rokoch 1999, 2001 a 2002 spoločnosť žalobcu dosahovala primárnu platobnú neschopnosť, krátkodobé záväzky prevyšovali krátkodobé pohľadávky, výrazný bol tento pomer práve v uvedených rokoch 1999, 2001 a 2002. Rovnako pri analýze sledovanej spoločnosti ukazovatele rentability zaznamenávali pokles, pričom výrazný zlom nastal v roku 1999, následne spoločnosť nadobúdala rastúcu tendenciu ukazovateľa rentability. Ako ďalší významný skok označil znalec rok 2002 k termínu 08. 04., kedy bol vyhlásený konkurz na spoločnosť. V znaleckom posudku znalec konštatoval okrem iného, že na základe podnikateľského zámeru vypracovaného na roky 1999 až 2004 získala spoločnosť úver od banky, čo dáva predpoklad reálnosti jeho spracovania (strana 49). Pri konštatovaní dôvodov, ktoré prispeli k tomu, že žalobca v sledovanom období nedosiahol taký hospodársky rast, aký by bolo možné so zreteľom na pravidelný chod veci očakávať, sa v posudku uvádza, že vykonanou analýzou bol porovnaný vývoj akciovej spoločnosti s podnikateľským zámerom s. r. o., ktorý sa jej nepodarilo naplniť, nakoľko sa s. r. o. počas výkonu daňovej kontroly, resp. v nadväznosti na realizované predbežné opatrenia nemohla v plnej miere zúčastňovať výberových konaní na lukratívne záväzky, ktoré tvorili základný pilier jej príjmov a z ktorých v zmysle predložených podkladov dosahoval najvyšší obrat. Keďže spoločnosť žalobcu nemohla dňa 15. 11. 1999 aj v nasledujúcom období uhradiť dane a penále, pretože nemala disponibilné finančné prostriedky, získala bezprostredne v predchádzajúcom časovom období od Ľudovej banky, a. s., potrebnú sumu úveru. V posudku sa ďalej konštatuje, že akciová spoločnosť (ktorá pokračovala v činnosti žalobcu s jej zdrojmi) po dvoch komplikovaných rokoch 1999 a 2000 nadviazala na vývoj v s. r. o. do roku 1999, čo potvrdzuje reálnosť plánovaného vývoja s. r. o., ktorému zamedzilo konanie daňového úradu. Tým, že v a. s. pracuje ten istý manažment ako v s. r. o. a ide o rovnaký predmet činností, je možné konštatovať, že s. r. o. by sa svojím vývojom uberala obdobne, dokonca optimistickejšie ako terajšia a. s. Súčasný vývoj a. s. potvrdzuje reálnosť podnikateľského zámeru s. r. o. (ktorý bol zobrať ako základ pre výpočet ušlého zisku). Opätovne sa ako dôvod uvádza konanie daňového úradu, ktoré malo dopad na nemožnosť zúčastňovať sa výberových konaní nielen pre získanie štátnych zákaziek, ale zákaziek celkovo.

32. Odvolací súd tak vzhľadom na uvedené skutkové zistenia dospel k záveru, že medzi vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu/žalobcu a predmetnou daňovou kontrolou existuje vecná súvislosť príčiny a následku, pri posudzovaní všetkých, do úvahy prichádzajúcich skutočností ako príčiny škody tu

existuje ako príčina vzniku škody skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za vzniknutú škodu. Pokiaľ odvolateľ (žalovaný) namieta tú skutočnosť, že konkurz na majetok žalobcu bol vyhlásený až po období, dokedy žalobcovi v zmysle záverov znaleckého posudku a aj názoru súdu vznikala škoda z titulu ušlého zisku, a preto nemôže byť v príčinnej súvislosti s tvrdeným nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, odvolací súd poukazuje na to, že aj keď je významné časové hľadisko posudzovania príčiny a jej následku, nie je toto časové hľadisko rozhodujúce, toto časové hľadisko napomáha posúdiť vecnú súvislosť. Táto bola podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne preukázaná v procese dokazovania (najmä znaleckým dokazovaním) a aj keď nie je jedinou príčinou úpadku žalobcu a vyhlásenia konkurzu na jeho majetok, možno vyvodiť, že je tou hlavnou zásadnou príčinou, bez ktorej by k takémuto následku nedošlo. Žalovaný dôvodí tiež tým, že žalobca svoj hnuiteľný aj nehnuteľný majetok previedol v roku 1999 na akciovú Teleko & Telecooper, a. s., založenú v júni 1999 a jej prostredníctvom sa zúčastňoval na verejných súťažiach, získaval zákazky a podnikal v tej istej oblasti ako žalobca, a preto vyhlásenie konkurzu nebolo v príčinnej súvislosti s postupom správcu dani, odvolací súd opätovne odkazuje na závery znaleckého dokazovania, v zmysle ktorých práve tento postup bol dôsledkom postupu správcu dane. Keď teda súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť z titulu náhrady vyplatenej odmeny správcovi konkurznej podstaty odmenu 19.879,83 Eur s príslušným úrokom z omeškania, považuje odvolací súd rozhodnutie v tejto časti za vecne správne a odvolanie žalovaného za neodôvodnené.

33. Žalobca odvolaním napadol tie výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými boli jeho jednotlivé nároky uplatnené žalobou zamietnuté, teda zaplataenie ušlého zisku za obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 12. 2004 vo výške 1.197.070,30 Eur s príslušným úrokom z omeškania; ktorým sa domáhal zaplataenia sumy 55.632,34 Eur ako zmluvnej odmeny vyplatenej advokátskej kancelárii JUDr. Peter Kočička tiež s príslušným úrokom z omeškania; časti zaplataenia sumy 1.991,63 Eur ako vyplatenej odmeny daňovej poradkyňi Ing. Eliášovej rovnako s príslušným úrokom z omeškania a ktorým sa domáhal zaplataenia sumy 49.790,87 Eur ako odmeny za odborné poradenstvo firmy ASSET, a. s., s príslušným úrokom z omeškania.

34. K zamietnutiu ušlého zisku (bod I.a odvolania) vytyka súdu, že sa formalisticky vysporiadal s požiadavkou úplného vyčerpania celého predmetu konania, bez podrobného zdôvodnenia novoprijatého rozhodnutia a bez rešpektovania právne záväzného názoru dovolacieho súdu, majúc za to („treba pripustiť úvahu“), že pokiaľ dovolací súd posúdil dovolacie námietky žalobcu ako dôvodné a prikázal prvostupňovému súdu opakovane sa zaoberať otázkou ušlého zisku za obdobie od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004, akceptoval názor žalobcu v otázke časovej hodnoty peňazí, a to buď formou kapitalizácie úrokov z omeškania k určitému fixnému termínu alebo plynúcou veličinou vo forme úroku z omeškania ako príslušenstva. Za nepochopiteľné považuje, že súd priznal časovú hodnotu peňazí v období od 01. 01. 2005 do budúca a v intervale od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2005 otázku nesprávne pochopil a ignoroval návrhy žalobcu na dopočítanie ušlého zisku za toto inkriminované obdobie. Navrhovateľ opakovane argumentoval tým, že ušlý zisk mohol vznikať aj po dátume 31. 03. 2001. Tiež tvrdí, že v otázke časovej hodnoty peňazí zaujali jednotné a zhodné stanovisko aj spracovatelia znaleckého posudku tak, že žalobcovi neostáva iná možnosť ako zotrvať na požiadavke dopočítania budúcej hodnoty ušlého zisku k termínu 31. 12. 2004 a tým vyčerpať celý predmet konania.

35. Odvolací súd s touto argumentáciou žalobcu nesúhlasí. Poukazuje na skutočnosť, že pôvodne si uplatnil žalobca zaplataenie sumy 53.671.321,- Sk (1.781.561,47 Eur) ako ušlý zisk, resp. stratu goodwill-u za obdobie od 31. 12. 1998 do 31. 03. 2001, neskôr prepočítaný k 31. 12. 2004. Zo Znaleckého posudku č. 15/2005 vypracovaného Znaleckou a poradenskou kanceláriou, spol. s r. o., na vyžiadanie žalobcu je zistené, že uvedená znalecká organizácia pre účely stanovenia ušlého zisku žalobcu vychádzala z podnikateľského plánu, účtovných výkazov za obdobie rokov 1999 až 2004. Ušlý zisk vypočítala v sume 53.671.321,- Sk, skutočnú škodu v sume 5.134.881,- Sk.

36. Znaleckým posudku č. 11/2009, vypracovaným pre účely súdneho konania Ústavom súdneho inžinierstva, znalecká organizácia vyčíslila k 31. 03. 2001 ušlý zisk na sumu 17.608.390,- Sk. V takejto výške bol už žalobcovi ušlý zisk priznaný (584.391,46 Eur s 8 %-ným úrokom z omeškania ročne od 01. 01. 2005 do zaplataenia), v zostávajúcej časti súd uplatnený nárok zamietol. Neobstojí potom tvrdenie žalobcu, že súd nevyčerpal celý predmet konania. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je správna úvaha žalobcu v tom, že pokiaľ dovolací súd posúdil dovolacie námietky ako dôvodné, zároveň akceptoval jeho názor v otázke časovej hodnoty peňazí za obdobie od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004. Ako je

zrejme z dovolacieho rozsudku NS SR 2Cdo 399/2013 dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rovnako prvoinštančného súdu z dôvodu nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, teda z dôvodu zistenej vady konania v zmysle ust. § 237 OSP. Zároveň dovolací súd uviedol, že pokiaľ ide o rozšírený žalobný návrh v časti o ušlý zisk v sume 8.130.321,- Sk za obdobie od 01. 04. 2001 do 31. 12. 2004, sa sudy nižšieho stupňa dostatočným spôsobom vysporiadali s otázkou, prečo v uvedenom období už žalobkyňou uplatnený ušlý zisk vzniknúť nemohol. Zároveň vytkol súdom nižších stupňov, že nedali odpoveď a nevenovali sa opakovaným námietkam žalobcu, že v rámci ušlého zisku v sume 8.130.321,- Sk si uplatnil aj úrok z omeškania (v časovej hodnote peňazí) s tým, že pokiaľ sudy nižšieho stupňa dospejú k záveru, že položky tvrdené žalobcom sa v rámci takto rozšíreného ušlého zisku nenachádzajú alebo ich priznanie je potrebné zamietnuť, je potrebné sa s tým presvedčivým spôsobom vysporiadať. Odvolací súd k uvedenému uvádza jednak tú skutočnosť, že dopočítaný ušlý zisk (v časovej hodnote peňazí) v zmysle rozšíreného návrhu vychádzal z ušlého zisku vo výške uplatnenej žalobcom v celom rozsahu, nie v takom, ktorý bol žalobcovi na základe ďalšieho znaleckého dokazovania priznaný a ktorý považoval súd za preukázaný a dôvodný. Len okrajovo odvolací súd poukazuje v tomto smere aj na vyjadrenie spracovateľky znaleckého posudku Ing. Sedlákovej na pojednávaní dňa 22. 05. 2009, kde v danej problematike uviedla, že pokiaľ by (ÚSI) určoval ušlý zisk k 31. 12. 2004 bol by s malými odchýlkami porovnateľný (so znaleckým posudkom predloženým žalobcom), nestotožnila sa však s výpočtom v období konkurzu a opätovne za „maximálny dátum“ dokedy možno uvažovať o ušlom zisku žalobcu je dátum ku koncu roka, v ktorom už akciová spoločnosť dosahovala zisk porovnateľný s predpokladaným ziskom spoločnosti s ručením obmedzeným. Uviedla tiež, že pokiaľ by nebol tento ušlý zisk vyplatený, je možné, že by žalobcovi vznikla ďalšia ujma, ktorú by však bolo potrebné vypočítavať inými metódami.

37. Odvolací súd k uvedenému vo vzťahu k dopočítaniu ušlého zisku v sume 8.130.321,--Sk, v ktorom uplatnil aj úrok z omeškania (ktorý bol vzatý späť a odôvodňovaný inou metodikou výpočtu) konštatuje, že takto prepočítaný ušlý zisk (v časovej hodnote k 31. 12. 2004) už nie je možné hodnotiť ako ušlý zisk, ktorý by bol v priamej príčinnej súvislosti s posudzovanou daňovou kontrolou, preto nie sú splnené základné zákonné podmienky pre jeho priznanie z titulu náhrady škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na vysvetlenia spracovateľov posudku ÚSI, ktorý nesúhlasili s tým, aby sa ušlý zisk vyčíslil do obdobia 31. 12. 2004, keďže sa jednoznačne vyjadril, že tento možno dôvodne priznať len do času, kedy akciová spoločnosť začala dosahovať zisk porovnateľný s predpokladaným ziskom spol. s r. o., pričom o. i. tiež uviedli, že „rátať donekonečna ušlý zisk nie je možné“ (č. I. spisu 1020 resp. 1033). Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd uzatvára, že pre absenciu príčinnej súvislosti nebolo dôvodné priznať žalobcovi takýmto spôsobom dopočítaný ušlý zisk, a to ani v časti pôvodne uplatneného úroku z omeškania.

38. K argumentácii žalobcu, v zmysle ktorej „dopočítaním ušlého zisku spôsobom časovej hodnoty peňazí“ neprekročil pôvodný uplatnený nárok čo do jeho výšky, odvolací súd upozorňuje, že nárok musí byť vymedzený nielen výškou ale tiež skutkovými tvrdeniami, pretože tie tvoria základ pre dokazovanie aj o výške uplatneného nároku. Preto uvedené úvahy nepovažoval za správne.

39. Za takejto situácie odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď zamietol nárok žalobcu v časti zaplatenia ušlého zisku nad už právoplatne priznanú sumu 584.491,46 Eur s príslušným úrokom z omeškania od 01. 01. 2005 do zaplatenia.

40. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie sumy 55.632,34 Eur ako zmluvnej odmeny vyplatenej advokátskej kancelárii, odvolací súd považuje za správny názor súdu prvej inštancie, ktorý v tejto časti žalobu zamietol, síce s odkazom na pomerne stručné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu zo dňa 12. 06. 2009, keď súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že advokát JUDr. Kočička zastupoval žalobcu na základe mandátnej zmluvy v správnom konaní pred Najvyšším súdom SR, pričom uviedol, že pokiaľ si neuplatnil v správnom konaní trovy, ktoré mu vznikli v priamej súvislosti s ním z titulu právneho zastúpenia, nemôže sa ho domáhať v konaní o náhradu škody, okrem toho však poukázal aj na ďalšie závažné zistenie, že samotný zástupca žalobcu sa nevedel vyjadriť k otázke, či jeho advokátske trovy predstavujú 20 % (dohodnutá zmluvná odmena) z predmetu sporu len za právne rady v konaní pred Najvyšším súdom SR alebo aj za obdobie konania na daňovom úrade, pričom neuviedol aké konkrétne úkony pre žalobcu vykonal. Už aj zo samotnej tejto skutočnosti je zjavné, že pokiaľ by chcel byť žalobca úspešný v nároku o náhradu skutočnej škody z titulu trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatňovanou škodou, musia tieto trovy priamo súvisieť s

uvedeným správnym konaním, ako náhradu skutočnej škody nemožno požadovať dohodnutú odmenu na základe mandátnej zmluvy pre vykonanie právnych služieb v uvedenom období všeobecne, pretože aj v takomto prípade chýba predpoklad príčinnej súvislosti medzi vyplatením odmeny za poskytnuté právne služby na základe mandátnej zmluvy a uvedeným následkom spôsobeným daňovou kontrolou, ktorá bola vyhodnotená ako nezákonná. Aj keď z mandátnej zmluvy vyplýva, že mandatár sa zaväzuje od podpísania zmluvy (15. 07. 2000) do právoplatného skončenia veci preskúmania rozhodnutia ÚDR SR zo dňa 12. 06. 2000 o dorubení dane z príjmov PO mandanta za rok 1997 v konaní pred NS SR vykonávať právne úkony a právnu pomoc, že bola dohodnutá zmluvná odmena maximálne do 20 % z hodnoty konania (8.739.900,--Sk) a že táto aj bola mandatárovi vyplatená vo výške 1.675.980,--Sk, nemožno túto skutočnosť kvalifikovať ako preukázanie skutočnej škody v priamej príčinnej súvislosti s posudzovanou daňovou kontrolou. Podľa názoru odvolacieho súdu bez posúdenia primeranosti výšky takto dohodnutej odmeny, nemožno takýto výdavok hodnotiť ako skutočnú škodu v priamej príčinnej súvislosti s daňovou kontrolou vo vzťahu k nároku podľa zák. č. 58/1969 Zb.

41. Pokiaľ ide o zaplatenie odmeny daňovej poradkyňi Ing. O., odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie odôvodnil nepriznanie tohto nároku (s odkazom na rozhodnutie zo dňa 15. 06. 2011) okrem iného tým, že k dohode o odmene malo dôjsť len na základe ústnej ponuky Ing. O. a akceptácií konateľom firmy žalobcu bez preukázania uvedenej zmluvy, pričom nebolo zrejmé, akým spôsobom sa dospelo k tejto sume, aký bol dohodnutý rozsah prác a súčasne konštatoval, že pokiaľ aj mal žalobca takýto výdavok, nejde o škodu v zmysle zákona č. 58/1967 Zb. Takýto názor súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správny a rovnako konštatuje, že uvedený výdavok, pokiaľ aj bol vyplatený, nebol preukázaný, čo do jeho dôvodu a primeranosti výšky, a okrem toho absentuje priama príčinná súvislosť s uplatnenou náhradou škody z titulu zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup. Takýto rozširujúci výklad škody, ktorá mala vzniknúť v dôsledku uvedeného nezákonného rozhodnutia daňového úradu a konštatovaného nesprávneho úradného postupu považuje odvolací súd za neprípustný a nezodpovedajúci danej právnej úprave (zákon č. 58/1969 Zb.) dotknutými ustanoveniami Občianskeho zákonníka majúúc na zreteli preukázanie skutočnej škody aj v chápaní primeranosti výšky v priamej príčinnej súvislosti s postupom daňového úradu.

42. Z rovnakých dôvodov odvolací súd posúdil ako správne zamietnutie návrhu v časti uplatnenej skutočnej škody - ako odmeny za komplexné ekonomické a technicko-organizačné poradenstvo spoločnosti ASSET, a. s., keď ani tento výdavok žalobcu nemožno považovať za výdavok v priamej a hlavnej príčinnej súvislosti s rozhodnutím a postupom daňového úradu pri vykonávaní daňovej kontroly - už aj s prihliadnutím na štruktúru a rozsah poskytnutého poradenstva.

43. Odvolací súd potvrdil ako vecne správne aj závislé výroky o trovách konania a trovách štátu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie a posudzovaní správnosti a zákonnosti tohto rozhodnutia, bral odvolací súd do úvahy ako dôležitú skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. - OSP platilo ust. § 142, ktoré obsahovalo aj ods. 3 - pre prípad, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého dokazovania. To ustanovenie sa do zák. č. 160/2015 Z. z. nepremietlo, súdna prax však vychádza zo zásady, že pokiaľ v obdobných prípadoch je strana v spore úspešná v základe nároku, je zásadne úspešná v spore (v priznanom rozsahu). V súdnej veci ale odvolací súd nemohol nezohľadniť a ponechať bez dôsledkov na rozhodovanie o trovách konania skutočnosť, že uplatnená škoda voči štátu v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. pozostávala z viacerých čiastkových nárokov skutočnej škody a tiež ušlého zisku. V prípade skutočnej škody musel byť každý čiastkový nárok posudzovaný osobitne (odmena SKP, odmena mandatára, odmena ekonomickej poradkyňi, odmena za poradenstvo firmy ASSET, a. s., zaplatenie znaleckého posudku vypracovaného na žiadosť žalobcu), pričom úspech mal žalobca len v prípade položky za znalečné, a za odmenu SKP, v ostatných položkách skutočnej škody bol neúspešný. Pokiaľ ide o uplatnený nárok z titulu ušlého zisku, aj v tomto bol síce žalobca úspešný v základe nároku, avšak v priznanom finančnom vyjadrení bol neúspešnejšou stranou (približne 2/3). Preto v danej veci bolo namieste aplikovať ust. § 255 ods. 2 veta druhá, ktoré najlepšie a najpresnejšie vystihuje „úspech“ oboch sporných strán.

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej spornej strane nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože obe boli v rozsahu svojho odvolania neúspešné.

45. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).